

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

ABBY GREEN
Slapti pasimatymai

2017 kovas-balandis

Knygute.lt

Abby Green
(Ebi Gryn)

SLAPTI PASIMATYMAI

Romanas

Versta iš Abby Green, One Night with the Enemy,
2002

© Abby Green, 2002

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2016

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0183-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Madė Vaskes, kaip kokia prašalaitė, slėpėsi šešėlyje. Vos už keleto jardų, priešais įspūdingą Nepriklausomybės aikštę, visa savo kolonijinių laikų didybe į viršų kilo prabangiausias Mendosos viešbutis. Jokia ji prašalaitė. Tik bando susikaupti... Mato, kokia reikšminga publika renkasi vestibulyje – pinigingieji ir privilegijuotieji. Mendosos bendruomenės elitas.

Vakaras slinko į naktį, netoliese medžiuose ir krūmuose, lyg pasakoje, įsižiebė lempelės. Stengdamasi nuraminti nelygų širdies plakimą, Madė sučiaupė lūpas. Pasakomis tikėjo tik vaikystėje – o ir tai vargu. Niekada nepuoselėjo vilčių, kad gyvenimas gali būti toks puikus. Viltį vaikystėje iš jos atėmė motina, kuriai dukra buvo lyg aksesuaras, nes puikuodavosi išpuošusi ją kaip lėlę. Ir tėvas, kuris nesiliovė nekentęs dukros, kai prarado sūnų.

Madė papurtė galvą, lyg taip galėtų atsikratyti staiga užplūdusių liūdnu prisiminimų, ir tą pačią akimirką pastebėjo prie pat viešbučio laiptelių tyliai privažiavusį žemą sidabro spalvos automobilį. Instinktyviai pasitraukė gilyn į

šešėlj. Automobilis, aišku, buvo seno modelio ir nepaprastai brangus. Jai ėmė džiūti burna, suprakaitavo delnai – ar tai tik ne?.. Dureles atidarė uniformuotas durininkas, ir nuo vairuotojo sėdynės pakilo aukštas vyras.

Tai buvo jis.

Jai širdis sustojo.

Nikolas Kristobalis de Rochasas. Žymiausias Mendosos vynininkas – gal dabar jau ir visos Argentinos. O kur dar plėtra į Prancūzijos Bordo regioną, kad užsitikrintų du vynuogių derlius per metus. Permainomis garsiamе vynininkystės versle de Rochasų ūkio pelnas pastaraisiais metais padidėjo tris keturis kartus, ir dėl to šis šešių pėdų ir keturių colių ūgio plačiapebis vyras tiesiog spinduliavo sėkme.

Jis dėvėjo juodą smokingą, ir kai nuobodžiaudamas apsižvalgė aplinkui, Madė pamatė žavų, bet griežtą ir išdidų veidą. Vyras žvilgtelėjo ir ten, kur ji slėpėsi lyg vagilė, ir kai nusuko akis į šoną, jos širdis vėl ėmė plakti.

Madė įkvėpė oro. Buvo pamiršusi, kokios stulbinamos jo mėlynos akys. Jis atrodė lieknėsnis. Paslaptingesnis. Patrauklesnis. Dėl išskirtinių sodriai geltonų plaukų jį visada buvo lengva pastebėti minioje – kad ir kaip būtų,

jis dar pasižymi charizma ir ypatingai gražia išvaizda. Dar jis turėjo šį tą daugiau... jo galia ir seksualinė energija buvo neabejotinai junteama.

Madės akį patraukė dar kažkoks švystelėjimas, tai buvo kitoje automobilio pusėje pasirodžiusi aukšta gražuolė blondinė, kuriai padėjo dėmesingas durininkas. Madė stebėjo, kaip moteris kartu su juo apeina automobilį, kaip spindi jos ilgi krintantys šviesūs plaukai, kaip sidabru žvilga ilga iki žemės suknelė, meiliai gobianti kiekvieną kūno linkį.

Moteris įsikibo vyrui į parankę. Madė negalėjo matyti, kokių žvilgsniu jie pažvelgė vienas į kitą, bet iš moters šypsenos jai tapo aišku, kad žvilgsnis buvo *aistringas*. Netikėtai Madę pervėrė skausmas, ir ji susiėmė ranka už pilvo. *Ne*, – maldavo mintyse. Nenori, kad jis ją skaudintų. Iš viso nevalia dėl jo jaudintis.

Būdama paauglė ji metų metus apie jį svajojo, aistringai geidė, kūrė fantazijas. O tos kvailos svajonės baigėsi nelaime, ir dėl jų pagilėjo šimtmečius besitęsianti šeimų nesantaika. Kilo didžiausia priešprieša. Buvo išblaškyta jos šeima. Pačios aistringiausios Madės fantazijos išsipildė – bet tai, ką sužinojo, prilygo košmarui.

Pastarąjį kartą Nikolą Kristobalį de Rochasą jai teko matyti prieš kelerius metus Londono klube. Jų žvilgsniai susidūrė žmonių sausakim-
šoje salėje, ir ji niekada nepamirš pilno pasi-
bjaurėjimo jo žvilgsnio, ir kaip jis paskui nusi-
suko ir nuėjo.

Giliai kvėpuodama ir stengdamasi susitvar-
dyti, Madė ištiesino pečius. Negali visą naktį
slapstyti šešėlyje. Juk atvyko pranešti Nikolui
Kristobaliui de Rochasai, kad ji savo namuose,
ir kad nė nemano jam jų parduoti. Nei dabar,
nei ateityje. Dabar šeimos palikimas priklauso
jai, ir ji jo iš rankų nepaleis. Nikolas tikriausiai
tai supranta – o gal vers ją, kaip kadaise jos
tėvą, naudodamasis pastarojo fizine negalia ir
emociniu silpnumu, parduoti ūkį jam – žymiai
sėkmingesniai kaimynui.

Nors būtų mielai pasinaudojusi advokatų su-
rašytais dokumentais, negalėjo sau to leisti,
nes neįstengtų sumokėti teisinių mokesčių. Be
to, nenorėjo, kad de Rochasai manytų, jog ji
bijo kreiptis į juos pati. Stengėsi negalvoti apie
paskutinį katastrofišką susidūrimą – jei vien
apie tai tegalvos, tikrai atsitrauks. Svarbi tik
dabartis. Ir ateitis.

Geriau už kitus žinojo, kokie kietaširdžiai gali
būti de Rochasai, net balo prisiminusi, ko Ni-

kolas de Rochasas per jėgą reikalavo iš jos paliegusio tėvo. To dar buvo galima tikėtis iš Nikolo tėvo, bet ne iš Nikolo... *kokia ji kvaila*. Turėjo žinoti, ko galima sulaukti.

Drebančia ranka palygino žėrinčią suknelę. Nuo tada, kai išvyko iš Argentinos, Madė nepapildė savo vargano biudžeto tiek, kad galėtų nusipirkti vakarinę suknelę. Šį vakarą vyks ta kasmetinė įtakingų Mendosos vynininkų vakarienė, ir, jei nebūtų tinkamai apsirengusi, negalėtų joje pasirodyti. Laimė, rado keletą motinos suknelių, kurių prieš aštuonerius metus, užplūdus pykčiui, nesunaikino tėvas...

Vien užmetus akį, suknelė atrodė gana kukli – aukštu kaklu. Vos tik ją apsivilko supratusi, kad jei nepaskubės, praleis palankią progą, pastebėjo, kad suknelė nedengia nugaros – vien sėdmenis. Visas kitas motinos suknelės reikėjo nešti į valyklą. Tik šita vienintelė per stebuklą buvo įvilкта į plastiką. Tad kito pasirinkimo nebuvo.

Gerai būtų, kad motina nebūtų buvusi tokia ekscentriška – ir nors kiek aukštesnė. Madei, penkių pėdų ir devynių colių ūgio, suknelė te dengė pusę šlaunų, pernelyg išryškino baltas kojas. Už juodus plaukus, žalias akis ir neįprastai baltą odą ji turėtų dėkoti savo propro-

senelei, kuri atvyko į Argentiją su Airijos imigrantų banga ir ištekėjusi tapo Vaskesų šeimos nare.

Taigi dabar, kai pasitraukė iš šešėlio, ir švelnus vėjelis ėmė šiurenti menkai pridengtą kūną, keista, bet pasijuto pažeidžiama. Sukaupusi visą drąsą, kurios dar ir vėliau prireiks, Madė narsiai atlaikė nustebusius svečių žvilgsnius ir nužingsniavo prabangiu marmuro vestibuliu.

Nikolas Kristobalis de Rochasas vos susilaikė nenusižiovavęs. Ruošdamasis tų metų vynuogių derliaus nuėmimui dirbo visą parą be perstojo. Kadangi vasarą orai permainingi, sunku nuspręsti, ar jų laukia geras derlius, ar prastas. Vyras susiraukė. Dirbdavo iki devinto prakaito ne vien tada, kai reikėdavo nuimti derlių. Sunkiai dirbti buvo pratęs nuo vaikystės.

- Ar jau tikrai, brangusis, - jam iš dešinės pasigirdo abejingas balsas, - tau su manimi taip nuobodu?

Nikas vėl mintimis grįžo į salę ir iš aukšto pažvelgė į savo merginą. Pašaipiai šyptelėjo.

- Niekada.

Blondinė žaismingai spustelėjo jam dilbį.

- Matau, kad tave ima nuobodulys, Nikai.

Tau reikia važiuoti į Buenos Aires ir pasilinksinti – neįsivaizduoju, kaip ištvėri šiame užkampyje. – Ji teatrališkai nusipurtė, pasakė, kad jai reikia į tualetą kambarį ir nuėjo gundomai siūbuodama klubais.

Nikas ramiai stebėjo taip raiškiai rodomą moteriškumą ir matė, kaip kiti vyrai gręžiasi ir žiūri jai įkandin. Jis liūdnai palingavo galvą ir dėkojo likimui, kad šį vakarą su juo Estelė, kuri bent jau šįkart atbaidys ryžtingas Mendosos širdžių ėdikes. Jam nebuvo nuotaikos taikstytis su tomis savanaudėmis, kurios atakavo jį būriais. Buvusi jo mylimoji kokią valandą klykė, kad jis visiškai beširdis. Visai netroško dar kartą patirti ką nors panašaus.

Geriau gyventi visai be sekso, jei jau tokie padariniai. Tiesą sakant, keista, bet pastaruoju metu lytinių santykių metu pasigedo... jausmų. Juto tik pasitenkinimą. O kaip ilgalaikiai santykiai? Nenorėjo apie juos nė pagalvoti. Nuo pat vaikystės matė tvyrant įtampą tarp tėvų. Jei kada rinksis ilgalaikę partnerę, tai bus labai atidus. Juk suprantama, kad kada nors ateityje *turės* nuolatinę partnerę; juk privalės palikti ateinančiai kartai tai, ką turi vertingo – neketina nutraukti taip branginamos paveldėjimo tradicijos.

Tada pokylių salės tarpdury šmėkstelėjo siluetas. Sunku paaiškinti, bet jam pašiorpo oda ir ėmė dilgčioti sprandą – tą patį juto ir viešbučio prieigose, lyg kas būtų jį stebėjęs.

Negalėjo įžiūrėti tos moters veido. Matė tik ilgas dailias baltas kojas ir spindinčią juodą trumpą suknelę, išryškinusią grakščią figūrą. Pajuto, kad kažkur *matyta*. Vidumi. Juodi kaip naktis banguoti plaukai krito ant vieno peties – tada moteris pasuko galvą. Net iš ten, kur stovėjo, pamatė, kaip ji sustingo, o tada ėmė eiti... tiesiai prie jo.

Keista, Nikas panorą apsisukti ir išeiti, bet liko stovėti. Jai braunantis pro minią vis arčiau, jį suėmė bloga nuojauta. *Negali būti*, – tarė jis sau. – *Po tiek metų... ji juk buvo Londone.*

Jis negirdėjo, kad prislopinti kuždesiai tapo garsesni, kai moteris pagaliau sustojo nuo jo už keleto žingsnių. Atpažino ją ir nepatikėjo tuo, ką mato. Ji jam pasirodė *pribloškianti*. Visada buvo graži – šiek tiek nežemiško grožio – bet nuo tada, kai paskutinį kartą ją matė, subrendo ir tapo tikra gražuole. Buvo didinga, grakšti, gundanti – viskas kartu. Svaiginantis derinys. Tik kai jų akys susitiko, ir jis pastebėjo paraudusius jos šiaip jau baltus skruostus, susivokė, kad atidžiai ją nužiūrinėja. Ir kad tai

turi pasekmių – ėmė ritmingai tvinkčioti slėpsnos.

Nuobodulys, apie kurį buvo ką tik juokauta, praėjo. Viduje kilo įvairiausių jausmų ir pojūčių – labiausiai graužė išdavystė ir pažeminimas. *Vis dar*, po tiek metų. Jis atsiribojo pykčio siena. Kad tik nuslopintų nepageidaujamą veriantį geismą. Jo primerktos akys susidūrė su žaliomis kaip brangakmeniai akimis. Turėjo įdėti visas pastangas ir tvardyti, kad negrižtų į anuos laikus ir neprisimintų, koks apėmė jausmas, kai skendo tose akyse. Bėda ta, kad *iš tikrųjų* daugiau niekas nebebuvo svarbu.

- Madalena Vaskes, - nutęsė jis slėpdamas, kad dingo visas šaltakraujiškumas, - ką, po paraliais, čia veiki?

Madė viduje virpėjo, bet stengėsi atrodyti rami. Prisiminė tą metą, kai jis vadino ją Madė. Kelias nuo salės durų, rodos, truko metus, turint galvoje ir tai, kad motinos bateliai jai buvo vienu dydžiu per dideli. Madė girdėjo, kaip visi nutilo, o tada nuvilnijo kuždesys. Mergina suprato, kad nepalankus jai – visiems buvo žinoma, kad prieš aštuonerius metus tėvas išvarė ją su motina iš namų.

Nikolo de Rochaso lūpas iškreipė lėkšta šypseną.

- Prašau priimti užuojautą dėl tėvo mirties.
Madei net pašurpo nugara.

- Neapsimesk, kad tau rūpi, - sušnypštė, stengdamasi, kad niekas neišgirstų. Nikolas de Rochasas, rodos, visai nesijaudino, kad kas nors girdi, o ją tiesiog smaugė sielvartas ir beprasmis pyktis dėl tėvo mirties.

Priešais stovėjo vyras, grėsmingai sukryžia-
vęs rankas ant krūtinės, ir jai užgniaužė kva-
pą. Toje vietoje, kur suknelė nebedengė nuga-
ros, Madė pajuto nemalonų niežulį. Sugniau-
žusi kumščius prispaudė rankas prie šonų.

Nikolas nerūpestingai gūžtelėjo pečiais.

- Nepasakyčiau, kad rūpi. Bet juk galiu būti mandagus.

Tai išgirdusi Madė paraudo. Apie jo tėvo mirtį buvo skaičiusi prieš keletą metų spaudoje. Ni-ko ir jo tėvo santykiai buvo iš tokių, kai džiū-
gaujama kitą pergyvenus, o Madė nebuvo iš
tų, kurie triumfuoja mirus priešui.

Buvo sunku, bet ji nuoširdžiai tarė:

- Užjaučiu dėl tėvo mirties.

Vyras kilstelėjo antakį ir surimtėjo.

- Gal kartu pareikštum užuojautą ir dėl moti-
nos mirties? Ji nusižudė sužinojusi, kad ilgą
laiką tarp tavo motinos ir mano tėvo buvo ro-

manas... Jai pasakė tavo tėvas.

Madė net pabalo išgirdusi, kad Nikolas žino apie tą romaną. Tą akimirką pamatė, kiek daug pykčio slypi po tariamu jo mandagumu, nes akys grėsmingai blykstelėjo, o geidulingas lūpas apibrėžė balta linija.

Jos mintys susidrumstė. Ji papurtė galvą. Nežinojo, nei kad jos tėvas pasakė jo motinai apie tą romaną, nei kad jo motina atėmė sau gyvybę.

- Viso to nežinojau...

Į jos žodžius Nikolas tik mostelėjo ranka.

- Būtum norėjusi žinoti, tiesa? Bet taip skubiai išvykai, kad galėtum leisti šeimos turtus važinėdama po Europą su savo švaistūne motina.

Madę ėmė pykinti. Baisiau nei baisu. Naiviai tikėjosi, kad tars Nikolui de Rochasai keletą žodžių, jis mandagiai atsakys, ir tuo viskas baigsis. Bet sena nesantaika tarp jūdviejų šeimų teberusena - o podraug dar kažin kas kita, ko Madė nenori pripažinti.

Staiga Nikolas de Rochasas apsižvalgė ir šiurkščiai nusikeikė. Vienu mostu čiupo Madę už dilbio....